

Med tanke på døden

PÅ VEJ op til Jerusalem forleden nat sad jeg og tænkte på døden. Vi var lige landet i Ben Gurion lufthavnen, og på bagsædet sad tre piger. Dels min egen, dels to unge LMére, som vi tog med til » præsteboligen« i Jerusalem. Vi havde en bolig, der ventede os, det havde de ikke. Så hvorfor ikke tage dem op? Men hvorfor tænke på døden på denne pragtfulde vej op til Jerusalem? Vel sagtens, fordi jeg ikke er vant til at være præst - i hvert fald ikke praktiserende fuldtidspræst. Jeg sad og tænkte på den situation, at jeg som udenlands præst skulle meddele nogle forældre i Danmark, at deres barn ikke var mere. Hvad skal man sige? I en telefon? Hvordan begynder man en sådan samtale? Nogle af os har undertiden fået at vide, at der ligger et telegram til os. Det er som regel ikke behageligt, og aldrig behageligt, dersom man ikke venter det. Det signalerer det uventede. Døden er mærkeligt nok det uventede, selv om den er det mest sikre af alt.

I DAG - et par uger efter - véd jeg stadig væk ikke, hvad jeg skal sige. Forhåbentlig kommer jeg ikke i den situation. I Jerusalem er det vel ikke farligere at leve end alle andre steder. I hvert fald er mig bekendt ingen dansker kommet til skade ved at tage til en dansk gudstjeneste. Det ser ikke ud til at være særligt farligt. Bortset fra, at Guds ord kan være farligt i Jerusalem, når det høres på modersmålet.

Når det kommer til stykket, er det måske det mest

farlige i Jerusalem. Det har også med død at gøre. Men død, der skaber liv. Og liv, der består igennem død.

I DAG - med denne dejlige udsigt fra verandaen, ud over en ny promenade, hvorfra man kan se Jerusalem fra en ny vinkel, giver en artikel i Jerusalem Post igen stof til eftertanke - om døden. Sundhedsministeren opfordrer de to overrabbinere til at støtte transplantationer - for at redde liv.

En 57-årig jøde har lige fået indtransplanteret et nyt hjerte. Donoren er en ung mand, som omkom ved en trafikulykke. Hans familie tillod, at hans hjerte - og nyren, som en anden person fik gavn af - blev brugt til at redde liv.

I ISRAEL har lægerne ekspertise til at foretage transplantationer. Der er 90% chance for at operationen lykkes. 80% chance for at man kommer til at leve mere end fem år og 70% chance for, at man kan leve mere end ti år efter operationen. En præst i Frankrig har nu levet 20 år efter, at han fik indtransplanteret et nyt hjerte.

Måske skulle man - med tanke på livet for andre - se at få ordnet sine papirer, således at det var klart, at hvis man kom ud for en ulykke, ville man gerne, at ens organer kunne bruges til at redde andres liv.

At nogle har noget imod det, behøver vel ikke at betyde, at jeg skal have noget imod det. Eller gør det? Missionsvennen kan nok engang ved lejlighed give besked om, hvordan man får orden på de ting i sit liv.

